

gennem Ansvarsforsikring mod dette ubegrænsede Ansvar, og at det vilde være faktisk ugørligt at tegne Ansvarsforsikring for saa store Beløb, at Risikoen kunde anses for blot nogenlunde dækket, da en saadan Forsikring, hvis overhovedet noget Forsikringsselskab turde inklade sig herpaa, maatte blive overmaade dyr.

Det er derfor efter vor Mening urimeligt at bibeholde dette næsten ubegrænsede Arbejdsgiveransvar. Man maa uden at gaa nogen berettiget Interesse for nær kunne gaa ud fra, at de enkelte som fornuftige Mænd har forsikret deres Gods.

Dobbelt meningsløst forekommer det os imidlertid at være, naar en saadan Erstatningspligt paalægges Arbejdsgiveren overfor de Brandforsikringsselskaber, der har erstattet Skaden. De paagældende Forsikringsselskaber har jo dog gennem deres Præmier sikret sig og gjort sig betalt netop for det Tilfælde, at en Brandskade indtræffer, og den Risiko, for hvilken Præmierne er betalt, er jo ingenlunde alene Brandskade opstaaet uden Ejerens egen Skyld. Tværtimod er Forholdet det, at Forsikringsselskaberne udbetaler Erstatning, ogsaa hvor en Brand er forvoldt ved simpel Uagtsomhed, og dette hvad enten den er forvoldt af Ejeren selv eller af nogen af hans Husstand. Man vil da kunne komme til det fuldkomne paradoksale Tilfælde, f. Eks. naar en Tjenestepige ved Uforsigtighed har været Skyld i, at dels hendes Husbonds Gaard, dels Nabogaarden brænder, at Brandforsikringsselskabet vil være nødt til at udbetale Husbonden Erstatning for hans egen Gaard, medens Husbonden er erstatningspligtig overfor det Brandforsikringsselskab, der har betalt Erstatning for Nabogaarden.

Det forekommer os, at disse Regresregler er ganske urimelige, og vi tillader os derfor at henstille til det ærede Udvalg at ændre Forsikringslovforslagets § 25, 1ste Stykke, som foreslaaet i vor til det sidste Aar om samme Sag nedsatte Landstingsudvalg rettede Henvendelse, af hvilken vi tillader os at fremsende Genparter.

København, den 18. December 1929.

Paa Fællesudvalgets Vegne

Einar Jørgensen.